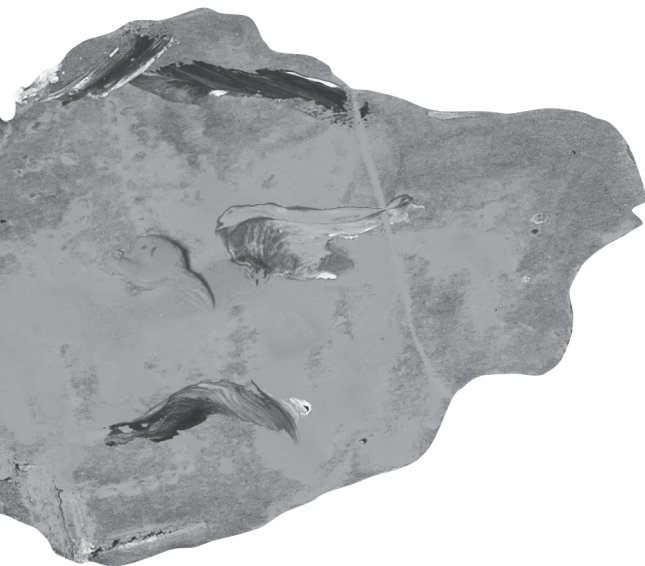

HÁY JÁNOS

Az öregtó felé

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2017

LÁTTAM ŐKET

The hollowman is howling

Láttam őket januárban,
és láttam őket februárban,
és láttam őket egész évben.
Nem voltak se jók, se rosszak,
se kicsik, se nagyok nem voltak.
A markuk tele, a szívük üres,
az üresség lehelte össze őket.
Közülük senki nem keres,
közülük senki nem talál,
közülük senki nem keres,
mert úgy tudja, nem talál.

Láttam őket egész évben.
Nem voltak se jók, se rosszak,
nem mérgezték magukat éjjel,
nem hagytak el feleséget,
maradtak benne az ürességben.
Nem nyűszítettek, nem akarták,
hogy a világ így érjen véget.
Az üresség a szív böjtje, és a szívet
nem táplálták, de enni adtak

a húsnek és enni adtak a vérnek.
Nem vonyítottak, csak hallgattak,
mint a jóllakott vadak,
benne az ürességben.

Volt házuk, autójuk, mindenre biztosítás,
nem érhetette őket váratlan a kár,
alapelvük volt a biztonság.
Otthonosan mozogtak időben és térben,
mintha nem volna számukra
a mindenségnek pereme és széle.
Nem áldozták föl magukat,
akik áldozatot hoztak, már
meghaltak régen, hogy kik voltak,
ne kérdezd: nem emlékszem.
Nem fáj nekik a bent,
és nem fáj nekik a kint,
nem örültek se egésznek, se résznek,
ragaszkodtak ahhoz, amiben éltek,
ragaszkodtak az üres térhez.

Láttam őket reggel, este, délben,
épp átszámolták a jövőt pénzre
és lemondtak valamiről,
egészségtelen étel, vagy egy új nőről,
szerelem, nem. Ők semmit

nem kezdenének előlről.
Láttam őket a vízparton
derekukról a zsír már nem ég le,
mindennap fürdenek, mégis
rosszabb a szaguk, mint régen.
Egyből lesz a kettő, kettőből
a három, háromból a négy lesz.
Ismerik, milyen a világ működése,
minden feladat és kényszer,
a legjobb, ha senki semmit nem érez.

Láttam őket januárban, és
láttam őket februárban, láttam
őket egészen közel hozzám,
hogy szinte már bennük voltam,
és láttam őket egészen messze,
ahonnét már nem látszottam.
Nem voltak se jók, se rosszak,
se kicsik, se nagyok nem voltak,
nem nyüsztettek, halkan
működnek, mint a korszerű gépek,
mintha a világ, amit látnak
soha nem érne véget.

KESERŰ

Keserű cukrászda,
keserű a nyálad, a véred,
hányónivaló benned a lélek.
Várod, amit nem vársz,
hogyszer elmúlik és véged.

Keserű lettél, mert nem
lehetted savanyú vagy édes.
Keserű gyógyszer
lettél magadnak,
egy életre halálos mérég.

Nem nyitsz szemet, vaknak
látnak, ha meglátnak,
elhagyod magad, de nem
hagyod el az ágyat.
Keserű lettél, keserű étel,
amiből emberek nem,
de állatok se kérnek.

Nemszeretve vagy, ahogy
szeretve voltál régen,
a szíved kiszáradt,

kemény, mint a kéreg.
Keserű lettél, mert
azt hitted, neked
más lesz az, hogy élet.

A FEJFAKUTATÓ

Egy fejfakutatóval utazott.
Nem tudta, hogy ilyen
foglalkozás is van, hogy
ebből is meg lehet élni.
Olyan típusú ember volt,
mármint a fejfakutató,
akit nagyon érdekelt önmaga,
holott épp elég öreg volt,
akár meg is unhatta volna
magát, de nem.
Beszélt, mert nem szeretne volna,
ha a másoknak az övéénél sokkal érdektelenebb
mondataira sor kerülne.
Büdös lehelet kísérte a szavakat.
Az utitárs próbálta a fejét elfordítani,
de a bűz követte az orrát.
A tenyerét az arca elé tette, hiába.
Rágógumit vett elő és
megkínálta a fejfakutatót.
Az közölte ezzel a számára érdekes,
ugyanakkor mások számára
jobbára csak büdöset hozó szavakkal,
hogy megveti a rágógumifogyasztókat,

de persze ez csak más, általa nem ismert
rágógumifogyasztókra vonatkozik,
az utitárs nyugodta rá, ha úgy
érzi jól magát.
Vajon van-e idő, amikor az ember
megszokja, gondolkodott az utitárs.
Nem volt.
Aztán arra gondolt, milyen legyen
egy fejfakutató szájszaga.
Nem tartotta szimbolikusnak, hogy ilyen,
mondjuk a sír leheletének,
csak tényszerűnek, de ez a tényszerűség
mégis önkéntelen szimbolikussá vált.
Elszégyellte magát, milyen olcsó
utakra téved a gondolkodás, gondolta.